

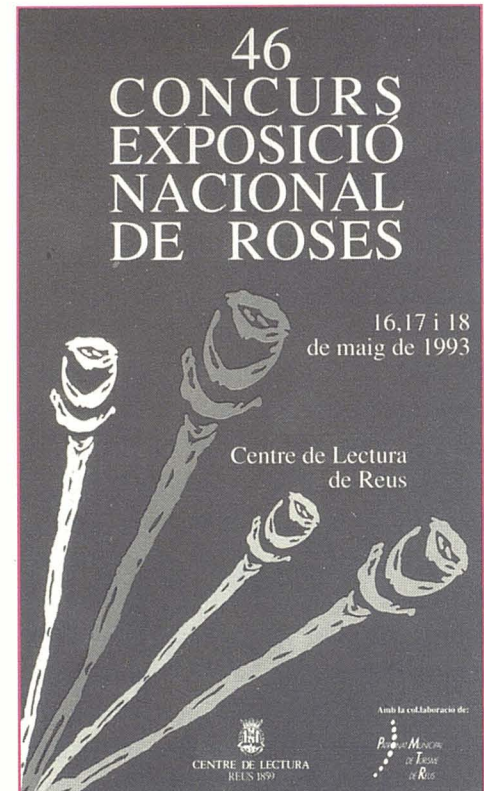
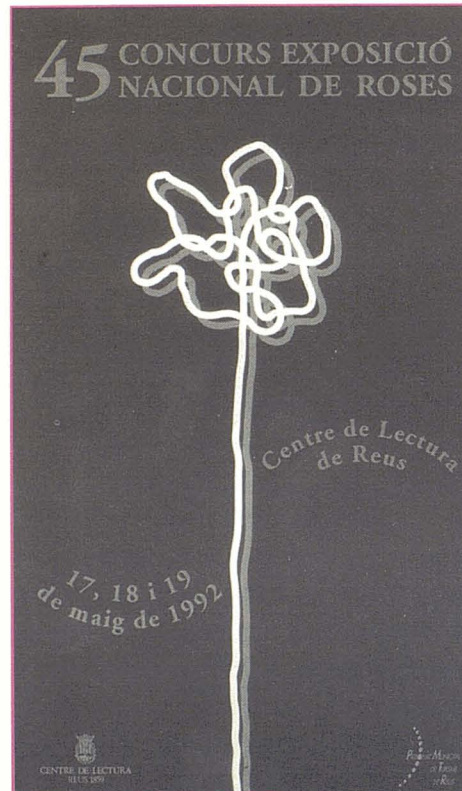
De perquè una rosa sempre diu més que una col

JOSEP MURGADES

FILÒLEG

“**L**a rosa, sense la literatura que li ha caigut a sobre, només seria una col petita, insípida i de colors enganyadors. El perfum, a la cuina, s'esvairia”. En la seva lúcida concisió, aquest aforisme de Joan Fuster val per tot un tractat de teoria literària. O de semiologia.

En efecte, si concebem la realitat no com una cosa prèviament donada, sinó com allò que veritablement és, una construcció social variable, feta tant d'uns constituents en brut com de la significació que paral·lelament hom hi aboca, per força convindrem que la rosa és de les flors més carregades de sentit. No hi fa res que altres flors puguin ser no menys vistoses (la gràcil peònia) o elegants (el delicat lliri). El cert és que, per les raons que sigui, la rosa ha estat de sempre objecte preferit de la literatura —d'aquest recurs extrem d'atorgament de significat que anomenem literatura. Sense aquesta, la rosa, com bé apunta desmitificador l'assagista de Sueca, no passaria de ser una col de propietats dubtoses. I així, semblantment, amb tot. Qui s'emocionaria davant un ocell més aviat boterut com ara el colom si no fos perquè la literatura l'ha convertit en el símbol de la pau? La celebració del cinquantenari de l'Exposició de Roses del Centre de Lectura de Reus és una bona avinentesa per reflexionar sobre aquests processos que fan possible que certes realitats vesteixin una dimensió comunicativa molt per sobre de la seva vessant estrictament material. Només per mitjà de la literatura veurem en

D'esquerra a dreta: cartells del 1992 dissenyat per Maite Rabassa i del 1993 realitzat per Marga Roig.

Cartell del 1995 realitzat per Pep Abelló.

aquesta efemèride alguna cosa més que una acumulació de roses de vària mena; hi veurem, també, un exemple de constància,

de receptivitat pel simbòlic, de complaença en l'efímer plaent. Un exemple de cultura.